

NHỚ MỘT NGƯỜI ANH

Khoa Cà Dú 67

Được anh Hoàng báo tin dữ: anh Nguyễn Thanh Suong người gốc Hộ Diêm, Phan Rang qua đời tại Mỹ. Tôi như người mất hồn. Tôi với anh không chỉ là người anh em trên danh nghĩa đồng môn, mà còn là bạn vong niên tri kỷ.

Nhớ vào những năm cuối thập niên 1990 của thế kỷ trước, anh là một trong những người tiên phong đem phong trào nuôi tôm công nghiệp, về xứ Hộ Diêm để làm giàu cho quê hương mình. Làng tôi ở cách làng anh khoảng một cây số, cũng đang hùng hực hưởng ứng phong trào đó. Tôi, sau những năm tháng miệt mài rong ruổi trên đường thiên lý, nay cũng muốn dừng bước giang hồ, về quê nuôi tôm. Nghề nuôi tôm công nghiệp còn mới với chúng tôi, nhưng cùng chung

chí hướng, anh, em đã cố gắng tham khảo tài liệu rút kinh nghiệm, bàn cãi, tranh luận để tìm ra một hướng đi mới đạt hiệu quả. Nhà anh có điều kiện nên có đầy đủ máy móc để đo các thông số nước phục vụ nuôi trồng thủy sản. Anh còn sắm cả kính hiển vi để xem xét rong tảo và thân tôm. Tôi, thằng cùng đinh mặt kiếp, hai bàn tay trắng bốn bàn tay không, thỉnh thoảng lại phải nhờ các dụng cụ của anh để đo đạc ao tôm của mình. Có một lần tôm vào vụ đông xuân, vụ này là vụ tôm trái mùa, rất khó nuôi. Anh gọi tôi ra: “Cậu có khả năng nuôi trái vụ, mình còn một ít tôm giống, bắt về nuôi may ra kiếm chút đỉnh.” Tôi gật đầu. Sau đó anh còn cho tôi một ít thức ăn để tôm ăn tháng đầu. May mắn đã mỉm cười với tôi, dẫu vụ tôm đó gặp nhiều gian truân, nhưng cuối cùng tôi đã thắng lợi to. Ngày thu hoạch, tôi đem ra biểu anh một ít tôm, gởi tiền tôm giống cho anh, anh bảo: “Mừng cho cậu”. Rồi cười xòa. Anh là thế! Thời gian sau anh đi định cư ở Mỹ. Tháng 5/2022 vừa rồi. Tôi được trường đại học St John, NY mời nhân dịp con gái tốt nghiệp Tiến sĩ. Hai vợ chồng hai lúa khăn gói quả mướp vượt nửa vòng trái đất để kịp ngày lễ ra trường của con. Cũng nhân dịp này, tôi đã vượt quãng đường dài hơn 6 giờ đồng hồ lái xe để thăm anh tại Virginia. Gặp nhau trên đất Mỹ mừng mừng, tủi tủi, “Việt cộng đi thăm Việt kiều” anh nói. “Mấy năm rồi hả anh”. “Hai

mười lăm năm rồi còn gì”. Đúng một phần tư thế kỷ. Chúng tôi lặng yên, nước mắt lưng tròng. Hai mái đầu bạc phơ ôm nhau giữa chợ đời. Tôi không ngờ lần gặp này cũng là lần gặp cuối cùng.

Anh đã đi xa để lại trong tôi một khoảng lặng u buồn. Tôi không thể tiễn biệt anh, vì nghìn trùng cách xa. Xin gửi cho anh một nén hương thơm như lời từ biệt. Mong anh an nghỉ bình yên. Tạm biệt anh, người tôi luôn yêu mến và kính trọng.